

Ύστερα από μια θριαμβευτική περιοδεία στην Αίγυπτο και στην Έλληνική επαρχία, ή κ. Άνδρεάδη βρίσκεται πάλι μαζί μας. Τήν ξαναβλέπουμε με μεγάλη χαρά. Ξέρουμε από σίγουρη πείρα πιά, πώς μόνο καθάρεις καλλιτεχνικές συγκινήσεις θά βρούμε κοντά της.

Η αρχή τής θερινής περιόδου στο θέατρό της, καταπλημμύριστο από κόσμο που ήρθε να την καλωσορίσει, έγινε με τὸ ἔργο τοῦ Όλιβερ Γκλόντισμιθ «Τὰ λάθη μιᾶς νύχτας». Τὸ ἔργο, εἶπαν, εἶναι ξεπερασμένο και δὲν εἶχε κανένα λόγο να περιληφθεῖ σ' ἓνα σύγχρονο ρεπερτόριο, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

Πιστεύω πὼς στὴ σημερινὴ ταραγμένη ἐποχὴ που ζοῦμε, ἐχάσαμε δλότελα τὴν ὑπομονή μας. Γινήκαμε νευρικοί, βιαστικοί, εὐερέθιστοι. Σ' αὐτὴ μας τὴν ψυχολογία, τὸ ἔργο τοῦ Γκλόντισμιθ, μιὰ λεπτὴ σάτυρα ξένης ράτσας κι' ἄλλου καιροῦ, μπορεῖ νὰ μὴν ταίριαζε. Τὰ παλιὰ ἔργα ἀπαιτοῦν νὰ ξεχάσεις δλότελα τὴν πραγματικότητα, τὴ στιγμὴ και τὸν ἴδιο

τὸν ἑαυτό σου και νὰ μεταφουτευθεῖς στὴ δική τους ἀτμόσφαιρα. Νάλλάξεις ράτσα, χρόνο, διάθεση. Ποῦ νὰ βρούμε σήμερα τέτοια δύναμη;

Ἄπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη ἴσως νάσαι σωστὸ πὼς τὸ ἔργο δὲν εἶναι κατάλληλο. Μὰ ἡ κ. Ἀνδρεάδη, δοσμένη πρῶτα στὴν τέχνη της, εἶδε στὸ ἔργο τὸ φῖνο πνεῦμα, τὴ λεπτὴ σάτυρα, τὸ ἀφθονο χιοῦμορ, που δὲν ἔχει τόπο και χρόνο, κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὸ μέρδεμα τῶν ἐπεισοδίων αἰσθάνθηκε τὴν ἀπλότητα, τὴ δροσιά και τὴ χάρη μιᾶς ἀληθινὰ καλλιτεχνικῆς ἐμπνεύσεως. Κι' ἀντὶ νὰ μᾶς δώσει μιὰ ἀσήμαντη διασκεδαστικὴ κωμωδία, που θάπαιτοῦσε πολὺ λιγότερους κόπους, μᾶς χάρισε μιὰ παράσταση ἔξαιρετικὰ φροντισμένη ἐνὸς ἔργου σχεδὸν κλασσικοῦ.

Ἰσως, εἶν' ἡ ἀλήθεια, νάπρεπε ὁ καλὸς μεταφραστὴς κ. Σπηλιωτόπουλος νὰ τὸ περικόψει λίγο ἢ νὰ τὸ προσαρμόσει με μιὰ διασκευὴ στὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις. Κι' ἀκόμη δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ἓνα γοργότερο παίξιμο θά τῶκανε λιγότερο κουραστικό, κι' ἓνα πιὸ φαντασμαγορικό και πλούσιο περιβάλλον θάταν πιὸ σύμφωνο με τὸ πνεῦμα του. Γιατὶ τὰ χαριτωμένα αὐτὰ παιχνιδίσματα που γιὰ κυριότερο σκοπὸ τους ἔχουν νὰ δώσουν τὸ κέφι, τὴν ξενοιασιά και τὴν ἀνεπιτήδευτη χάρη, χρειάζονται προπαντὸς ἔξαρση κι' ἀτμόσφαιρα γοητείας. Κεῖνη τὴν ἔξαρση που εἶχε τὸ παίξιμο τῆς πρωταγωνιστρίας του. Τὸ πεταχτὸ κέφι, τὴν τσαχνινιά και τὴν ἔξυπνάδα που, δίχως νὰ φτάνει ποτὲ σ' ἀκαλαίσθητη ὑπερβολή, ξέρει νὰ σὲ κερδίζει και νὰ σὲ παρασύρει ἀβίαστα στὸν ἰδιαίτερο κόσμο της.

Κι' ὅμως θάταν ἀδικία νὰ μὴν ἀναγνωρίσουμε πὼς πλάι στὴν κ. Ἀνδρεάδη ἔδωκαν ὅ,τι μποροῦσαν κι' οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί. Ἡ ἐπίδραση τοῦ κ. Σαραντίδη στὸν καθένα χωριστὰ και στὸ σύνολο εἶναι καταφανέστατη. Τὸ ἔργο εἶχε τὴν παιχνιδιάρικη πνοὴ και τὴν ἐκφραστικὴ εὐγένεια που ζητοῦσε.

Ὁ κ. Μορίδης ἰδιαίτερα ἦταν πολὺ καλὸς. Ἐδωκε με μεγάλη εὐλυγισία τὴν ἀλλαγὴ τῶν καταστάσεων που ἀπαιτοῦσε ὁ ρόλος του. Ὁ κ. Ἀποστολίδης, με τὸ ἀπλὸ και γεμάτο ἠθογραφικὴ δύναμη παίξιμό του, ἔστησε πολὺ πετυχημένα τὸν ἐπαρχιώτη ἀριστοκράτη. Τὸ ἴδιο κι' ἡ κ. Μηλιάδη τὴ φαντασμένη γυναίκα του, μ' ὄλο που οἱ νότες τῆς φωνῆς της ἦταν κάπως σκληρές. Ἡ κ. Ρώμα ἤθελε περισσότερη χάρη, γιατί κοντὰ στὴν κ. Ἀνδρεάδη τὸ παίξιμό της ἦταν λίγο βαρὺ κι' ἄτονο. Τὸ ἴδιο θά λέγαμε και γιὰ τὸν κ. Φαρμάκη που μ' ὄλα ταῦτα ἦταν φανερὸ πὼς εἶχε πολὺ δουλέψει γιὰ νὰ στήσει ἔτσι σωστὰ τὸν κακομαθημένο μὰ καλόκαρδο γιου τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ κ. Οἰκονομίδης ἦταν ἀναμφισβήτητα καλὸς στὸ ρόλο τοῦ ὑπηρέτη, ἀν και λίγο ὑπερβολικὸς κάποτε. Ὁ κ. Δαμασιώτης, ὅπως πάντα, ἐκφραστικώτατος στὴ σύντομη ἐμφάνισή του κι' ὁ κ. Χριστογιαννόπουλος ἐξελίσσεται διαρκῶς.

Γενικά ἡ πρώτη φετεινὴ ἐμφάνιση τῆς κ. Ἀνδρεάδη, παρὰ τὶς γκρίνιες τοῦ τόσο δύσκολου πάντα κοινῶ τῆς πρώτης, ἦτανε σύμφωνη με τὴν καλλιτεχνικὴ παράδοση τοῦ θεάτρου της.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ